

der vare tilstede den Nat, have i levende Erindring. Det viste sig, at den trusne Overenskomst mellem Udvalget og Ministeren ikke kunde gennemføres, ja det viste sig endog, at nogle af dem, der havde sluttet sig til den, seefaldt den under Behandlingen her i Salen. Naar den ærede Ordfører har fojet til, at som han siger: „Den ærede Kultusminister ikke troede at kunne stemme for Loven“, kunde det maasse ikke være afveien at supplere dette derhen, at Kultusministeren ikke kunde stemme for Loven efter den udtryffelige Erklæring, han isoreveien havde givet til Udvalget, idet netop den Bassis, hvorpaa hans Erklæring støttede sig, var bleven forrykket, og det var altsaa en Følge heraf, at Loven ikke blev vedtagen. Den ærede Ordfører tilføjer endvidere, at „da Rigsdagen sluttedes et Par Dage eller maasse den første Dag der efter, syntes ogsaa dette at vise, at Regjeringen ikke selv antog, at man ved nogle faa Dages længere Samværen vilde have kunnet faa Lovforslaget vedtaget.“ Ja, heri har den ærede Ordfører fuldstændig Ret. Ministeriet og navnlig Kultusministeren antog ganske vist, at det vilde være forbundet med ikke ringe Vanskeligheder at faae et Lovforslag, der i mange Punkter var en fuldstændig Omændring af et i det andet Thing enstemmig vedtaget Lovforslag, gennemført i dette andet Thing med den Hjirtighed, som her var nødvendig, idet nemlig Mødet her i Folkethinget sluttedes Kl. 2 Tirsdag Morgen, og Rigsdagen selv blev sluttet om Onsdagen derefter. Det kunde siges, at det allerede var vidtgaaende fra Ministerens Side, at tænke sig Muligheden af — hvad han gjorde, og hvad jeg tror vilde have kunnet lykkes, hvis det var kommet dertil — at faae Landsthinget til at tage de ekstraordinære Beslutninger, som maatte være nødvendige, naar man skulde naa til, at Landsthinget sluttede sig til det af Folkethinget vedtagne Forslag, men det er en Selvfølge, at naar Folkethinget gik bort fra den Overenskomst, som var sluttet af Udvalget, og vedtog Bestemmelsen, om hvilke Kultusmini-

steren paa det Bestemteste havde erklæret, at han maatte modsætte sig dem til det Sidste, kunde der ikke være nogen som helst Tale om at bringe Sagen ind for det andet Thing, thi det var en Selvfølge, at selv om man havde faaet Rigsdagen udsat for denne Sags Skyld, hvilket af andre Grunde kunde have sine Misligheder, var der ikke nogen som helst Udset til i Løbet af den korte Tid, hvorefter der ialtsald kunde være Tale, at tilveiebringe den Enighed, som havde vist sig at være bristet, da det alvorlige Forsøg var strandet her i Thinget. Endelig føier den ærede Ordfører til: „Der næst havde vi ventet, at Regjeringen i denne Samling paaany vilde have indbragt Lovforslaget i Egenoverfor dette skal jeg dog ogsaa tilføie et Par Ord om, hvorefter denne Forventning ikke er gaaet i Opfyldelse. Naar jeg ikke har troet det rigtigt igjen at fremlægge dette Lovforslag i Thinget, har dette dels og først sin Grund i den Omstændighed, at der ved forffjellige offentlige Udtalelser har maattet fremkomme den Formodning, at man overfor et Lovforslag om denne Sag fra Ministeriets Side ikke her i Thinget vilde stille sig paa det mere imødekommende Standpunkt, som dog var blevet Fruget af Forhandlingerne om Sagen i forrige Samling, men at man derimod vilde gaa tilbage til den skarpe Modstand og til den bestemte Tendents til en fuldstændig Omændring af Ministerens Forslag, som var betegnende for de første Forhandlinger i sidste Samling om denne Sag. Da jeg maatte antage, at der under disse Forhold ikke vilde være nogen rimelig Udset til at naa til et bestemt Resultat, kunde jeg ikke se mig fristet til at fremkomme med et Lovforslag blot for at faae gjentaget Forhandlinger, der vistnok havde deres store Værdi, een Gang, men som ligge os faa nær i Tiden, at de tilstrækkelig vilde erindres og ialtsald med Behøved vilde kunne gjenopfriskes. Desuden havde disse Forhandlinger ved Siden af den Grundighed og Fuldstændighed, der udmærkede dem, tillige andre Egenstaber, som om de ikke ud-